

Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud

▶ La Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud es va cloure el diumenge dia 6 de març a les 8 del vespre, a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell, amb la Missa presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses i concelebrada per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, i la major part de preveres de l'arxiprestat. Hi assistiren fidels procedents de les

parròquies visitades. Durant els darrers mesos el Sr. Bisbe, amb l'ajuda del Sr. Bisbe auxiliar, ha visitat les 16 parròquies de l'Arxiprestat Sabadell Centre i Sud.

GLOSSA

L'avi, una persona important

L'avi ha mort. Tenia dos fills casats, dos néts de nou i vuit anys i una néta de sis. El dia de la missa exequial i de l'enterrament, els menuts no van a l'escola. Arribada l'hora, són a la capella del tanatori, al costat dels pares i l'àvia, a prop del fèretre. En alguns moments somiquegen i sangloten, especialment a l'hora del pànostre, que resen amb especial intensitat, sentiment i seguretat.

La presència d'infants en aquests moments de la vida familiar és un afer que desvetlla certa polèmica. Des dels pares que prenen l'opció que els fills petits segueixin el ritme de vida habitual tot anant a l'escola i mantenint-se al marge del comiat de les persones estimades, fins aquells que pensen que els infants han de viure la situació al seu nivell, participant en aquests darrers comiats. Deia la mare d'un dels infants del relat: «Nosaltres ens ho vam pensar molt abans de fer-ho i estem molt contents d'haver actuat així, tant per ells com pels grans, sobretot per la meva mare. Va estar molt acompanyada». El dia de la mort de l'avi no és com qualsevol altre. La mort, companya nostra des del dia del naixement, no és un fet que convingui ocultar o passar-hi de puntetes. La mort no és *allò que passa als altres*, i per això convé evitar explicacions confuses i eufemismes que, tot i els bons propòsits de qui els fa servir,

més aviat generen incertesa en uns infants que poden afrontar l'adversitat, manifestar la seva tristesa i sortir-ne més madurs (i no més *durs*). A més, la mort és per als creients una ocasió de pregària, de comiat, de catequesi familiar, d'enfortir el sentit de pertinença a la família i a l'Església, de viure l'enyor de l'absència amb confiança. És el dia del retorn al Pare, que acull els homes i les dones de bona voluntat.

El traspàs de l'avi era i és molt important per a tota la família. Comentava la mare esmentada més amunt: «Ahir, quan els grans érem al tanatori, els nens van anar a casa d'uns cunyats. Jugaven a futbol amb els seus cosins, a la terrassa. De cop i volta es féu el silenci i la tieta, estranyada, sortí a veure com els anava. Els trobà agafats de la mà, en silenci. Preguntà què feien. Li va respondre el nét de vuit anys: «A la Lliga fan un minut de silenci quan algú important es mor». I va afegir: «Per a nosaltres, l'avi era molt important». Bona feina dels pares d'aquests infants que, a partir de la vida i dels seus esdeveniments, han ensenyat als fills que «són els primers que han d'aprendre a comportar-se piadosament amb la pròpia família i satisfer el deute que tenen amb qui els han donat la vida. Això és agradable a Déu» (1Tm 5,4).

Enric Puig Jofra, SJ

Ordenació de diaques

El diumenge dia 25 de maig a les 18 h, a la Catedral del Sant Esperit, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses celebrarà l'Eucaristia i ordenarà de diaques els Srs. Marcos Emmanuel Pujol Troncoso i Albert Agib Hanna Mikhail, seminaristes de la diòcesi de Terrassa.

REMEU MAR ENDINS

Amb Crist en el camí d'Emaús

En el magisteri del papa Francesc hi ha molts punts d'interès, com hem pogut comprovar-ho. Un d'ells és la idea del camí. Acabat d'elegir papa, en la primera homilia als cardenals el 14 de març de 2013, com a primer punt els va parlar del camí, «del caminar sempre a la presència del Senyor, cercant de viure amb aquell caràcter irreprovable que Déu demanava a Abraham en la seva promesa».

L'Evangeli d'aquest tercer diumenge de Pasqua és molt suggerent en aquest sentit: ens descriu el camí que fa Crist ressuscitat, com a viatger d'incògnit, acompanyant dos dels seus deixebles que es dirigien desanimats des de Jerusalem fins al seu poblet d'Emaús. Certament, a tots nosaltres, en aquest temps, també ens pot temptar el desànim. Ens esforcem per purificar i renovar l'Església i per adaptar els mètodes pastorals a les noves necessitats dels homes i dones d'avui. Però a vegades els resultats són escassos. I passa que ens veiem reflectits en aquestes paraules que expressen el desànim dels dos que caminaven cap a Emaús: «Nosaltres esperàvem que Ell seria el qui hauria alliberat Israel.»

Només Crist ens pot donar la moral i l'ànim que necessitem per a anar endavant. El papa Francesc ens diu sovint que només una fe que s'expressi des del cor —com a centre i nucli de tota la persona— és capaç de retornar-nos la voluntat de seguir caminant a la presència del Senyor, cadascú des del compliment de les obligacions pròpies de la seva vocació i del seu estat.

La nostra pregària ha de ser sempre, en aquesta línia, la que demana a Crist que no ens deixi sols: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Amb Crist a la vora, si el sabem reconèixer i entrar en comunió amb Ell, especialment en la seva Paraula i en l'Eucaristia, compartirem sens dubte aquella sensació dels dos deixebles: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?»

Aquest primer diumenge de maig, vull convidar-vos a la vegaada a viure durant aquest mes una devoció i una pregària renovades a Maria, la Mare de Jesús. Ella és model i guia per viure el compromís al llarg del camí de la nostra vida, tant si és en els petits detalls del dia a dia, com si és en les grans ocasions que se'ns puguin presentar. Ella també va haver de recórrer el seu camí de fe, que no va estar exempt de dificultats. Des del moment de l'anunciació viurà una absoluta desinstal·lació, un èxode, un posar-se en camí amb una confiança absoluta en Déu, perquè ella ha cregut que a Déu, certament, res no li és impossible. Per això rep aquesta felicitació de la seva cosina Isabel: «Feliç tu que has cregut!» (Lc 1,45).

En l'esdeveniment de l'encarnació Maria respon a l'àngel acceptant el pla de Déu i donant el seu consentiment humil i generós. En la seva resposta no hi ha cap altra seguretat que la seva confiança en la Paraula de Déu. Respon amb una fe absoluta en aquest moment únic i irreplicable de la història de la humanitat. I en aquest moment inicia un camí de fe i d'unió amb el seu Fill i el mantindrà fins al final. Ella és la icona de l'Església i és la reina dels confessors; és a dir, d'aquells que professen la fe enmig de les tribulacions d'aquest món i dels consols de Déu. Que Ella ens acompanyi en el nostre caminar cristià d'avui.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

MARGARITA BOFARULL

Lluitar per la vida

La metgessa, professora de moral a la FTC i religiosa Margarita Bofarull, rscj, va ser nomenada el passat mes de desembre membre de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida. Aquest dicasteri vaticà s'ocupa d'estudiar, informar i formar sobre els principals problemes de la biomedicina i el dret, relatiu a la promoció i defensa de la vida; sobretot en la relació directa que aquests tenen amb la moral cristiana i les directrius del Magisteri de l'Església.

Quina serà la seva aportació?

Em sento compromesa a aportar humilment el que sóc i visc; la meua experiència, bagatge, coneixements, recerques. Com a teòloga moralista i com a metgessa sempre m'he sentit molt compromesa amb la defensa i la celebració de la vida, de tota vida. Déu m'ha concedit a través de la meua vocació de religiosa del Sagrat Cor la possibilitat de conviure amb persones de diverses cultures, aquí i a Amèrica Llatina, de ser testimoni de la lluita per la vida de molts germans nostres, i això ha enriquit sempre la meua reflexió i estudi. La meua feminitat també és una aportació.

Com l'ajuda la seva col·laboració amb l'Hospital de Sant Joan de Déu?

M'ajuda a mantenir-me sensible i atenta a problemes de biomedicina que pateixen moltes persones i, per tant, la meua reflexió té molt en compte els patiments i les esperances dels nostres germans. No és una reflexió teòrica.

Què heu tractat en la primera sessió?

Aquest any hem tractat el tema de l'envelliment i la discapacitat. Hem reafirmat la dignitat intrínseca i inalienable de tots els éssers humans, independentment de la seva edat, salut o condició existencial. Així com la necessitat d'una solidaritat real.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

José de Calasanz: la caridad de enseñar

En la historia de la caridad, san José de Calasanz (†1648) ocupa un lugar destacado. Hombre hecho en la frontera entre Catalunya y Aragón (nacido en Peralta de la Sal en 1557, y párroco en la diócesis de Urgell), marchó a Roma. «Con la visita a los enfermos y pobres de Roma comprendió con mucha amargura suya que la mayoría de los niños se entregaban como presa a los vicios, no pudiendo sus padres sostenerles en la escuela.»

Calasanz decidió instituir una escuela en la que se acogiera a todos los niños pobres que lo pidieran. Una escuela totalmente gratuita y reservada a los pobres. Nació así la escuela primaria y media popular gratuita (1597).

Para responder a la vocación de enseñar a los niños pobres, y movidos por la caridad y el amor de Dios, surgió la Congregación de las Escuelas Pías. «El Prefecto debe con gran caridad recibir a los pobres, aunque vayan descalzos o harapientos o sin ferreruero. Dado que para ellos se ha fundado principalmente nuestro instituto.»

En el memorial del año 1626 dice Calasanz que se propone «enseñar a los muchachos, y particularmente a los pobres. Muchos de los cuales no vienen a las escuelas ni aprenden oficio o ejercicio alguno, sino que van perdidos y ociosos y por tanto fácilmente se dan a diversos juegos».

A lo largo de los siglos XIX y XX, innumerables congregaciones femeninas y masculinas crearán escuelas y colegios para enseñar vida cristiana junto a las ciencias y letras propias del tiempo. El más conocido de este periodo es Don Bosco, fundador de los salesianos.

Juan María Laboa
(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

HECHOS DE VIDA

En el Día de la Madre

- Hay una mujer —la madre— que tiene algo de Dios, por la inmensidad de su amor...Y mucho de ángel por la incansable solicitud de sus cuidados.
- Una mujer que, siendo joven..., tiene la reflexión de una anciana. Y en la vejez... trabaja con el vigor de la juventud.
- Una mujer que, si es ignorante..., descubre los secretos de la vida con más acierto que un sabio. Y si es instruida... se acomoda a la sencillez de los niños.
- Una mujer que, siendo pobre..., se satisface con la felicidad de los suyos. Y siendo rica... daría con gusto todo cuanto posee para no ver sufrir a los que ama.
- Una mujer que, siendo vigorosa..., se estremece con el vagido —el gemido o llanto— del recién nacido. Y siendo débil... se reviste con la bravura del león.
- Una mujer a quien, mientras vive..., no solemos estimar lo suficiente, aunque a su lado todos los dolores y penas se olvidan; pero después de muerta... daríamos todo lo que somos y poseemos para tenerla de nuevo a nuestro lado.

J. M. Alimbau
(Epílogo del libro *La Madre*, Editorial Claret)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Desata nudos

Explican que Bergoglio contribuyó a difundir en Argentina una particular devoción mariana: Nuestra Señora *Desatanudos*. Representada en una pintura votiva bávara (s. XVIII), la Virgen, bajo la acción del Espíritu Santo, deshace nudos de una cinta que le ofrecen algunos ángeles y su pie aplasta la cabeza de la serpiente.

María, resuelta ante la Palabra de Dios, responde: «Fiat». Y acoge al Señor que nos salva de los nudos, de los amarras de nuestro pecado. La Madre, solícita en Caná, humilde y servicial, está atenta a desatar los nudos de nuestros problemas, de nuestros conflictos y necesidades.

Al pie de la Cruz, la *Mujer* nos acoge como hijos. En la Resurrección, la Virgen de la Alegría recibe el gozo de los *desatados*: ¡Alégrate, Reina del Cielo! En Pentecostés, la Madre de la Iglesia recibe, con la comunidad orante, al Santificador.

«María está desde siempre presente en el corazón, en la devoción y, sobre todo, en el camino de fe del pueblo cristiano. «La Iglesia... camina en el tiempo... Pero en este camino, deseo destacarlo enseguida —manifiesta el Papa—, procede recorriendo de nuevo el itinerario realizado por la Virgen María» (RM, 2). A ella confiamos nuestro itinerario de fe, los deseos de nuestro corazón, nuestras necesidades, las del mundo entero.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 5. □ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Ac 6,8-15 / Sl 118 / Jn 6,22-29]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.
- 6. □ Dimarts** [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.
- 7. □ Dimecres** [Ac 8,1b-8 / Sl 65 / Jn 6,35-40]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. xxi).
- 8. □ Dijous** [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.
- 9. □ Divendres** [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.
- 10. □ Dissabte** [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.
- 11. □ † Diumenge vinent**, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2, 20b-25 / Jn 10,1-10]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris.

DIUMENGE III DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigüeu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu.

«Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dóna seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.»

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriptures que es referien a ell.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés, Pedro, de pie con los Once, pidió atención y les dirigió la palabra: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, escuchad mis palabras y enteraos bien de lo que pasa. Escuchadme, israelitas: Os hablo de Jesús Nazareno, el hombre que Dios acreditó ante vosotros realizando por su medio los milagros, signos y prodigios que conocéis. Conforme al designio previsto y sancionado por Dios, os lo entregaron, y vosotros, por mano de paganos, lo matasteis en una cruz. Pero Dios lo resucitó, rompiendo las ataduras de la muerte; no era posible que la muerte lo retuviera bajo su dominio.

«Hermanos, permitidme hablarlos con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y conservamos su sepulcro hasta el día de hoy. Pero era profeta y sabía que Dios le había prometido con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo; cuando dijo que "no lo entregaría a la muerte y que su carne no conocería la corrupción", hablaba previendo la resurrección del Mesías. Pues bien, Dios resucitó a este Jesús, y todos nosotros somos testigos. Ahora, exaltado por la diestra de Dios, ha recibido del Padre el Espíritu Santo que estaba prometido, y lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti; / yo digo al Señor: «Tú eres mi bien.» / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor, que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha R.

El sopar d'Emaús. Pintura de Rembrandt (1648), Museu del Louvre (París)

[Aquesta imatge parla](#)

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Si llamáis Padre al que juzga a cada uno, según sus obras, sin parcialidad, tomad en serio vuestro proceder en esta vida. Ya sabéis con qué os rescataron de ese proceder inútil recibido de vuestros padres: no con bienes efímeros, con oro o plata, sino a precio de la sangre de Cristo, el Cordero sin defecto ni mancha, previsto antes de la creación del mundo y manifestado al final de los tiempos por nuestro bien. Por Cristo vosotros creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, y así habéis puesto en Dios vuestra fe y vuestra esperanza.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Dos discípulos de Jesús iban andando aquel mismo día, el primero de la semana, a una aldea llamada Emaús, distante unas dos leguas de Jerusalén; iban comentando todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo.

Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?» Ellos se detuvieron preocupados. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofàs, le replicó: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén, que no sabes lo que ha pasado allí estos días?» Él les preguntó: «¿Qué?» Ellos le contestaron: «Lo de Jesús, el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él fuera el futuro liberador de Israel. Y ya ves: hace dos días que sucedió esto. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado: pues fueron muy de mañana al sepulcro, no encontraron su cuerpo, e incluso vinieron diciendo que habían visto una aparición de ángeles, que les habían dicho que estaba vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron.»

Entonces Jesús les dijo: «¡Qué necios y torpes sois para creer lo que anunciaron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto para entrar en su gloria?» Y, comenzando por Moisès i seguint per los profetas, les explicó lo que se refería a él en toda la Escritura.

COMENTARI

Aparició als deixebles d'Emaús

El missatge de la resurrecció és divers en tots quatre evangelis. D'aquí que avui llegim la versió lucana. El missatge pasqual de Lluc té dos accents: per què busqueu entre els morts aquell que és viu? (Lc 24,5); la mort escandalosa de Jesús ja estava prevista en el designi de Déu.

L'atenció de la narració d'Emaús mostra que el missatge és el d'un Jesús viu, que camina amb els deixebles decebutos i desanimats. És el mateix Jesús que, més endavant, en l'aparició als deixebles a Jerusalem, es menjarà un tros de peix davant dels deixebles astorats. Lluc està fent una catequesi de la resurrecció per a lectors

hel·lenistes que tenen una antropologia de cos i ànima i vol mostrar la corporalitat (grega) de la resurrecció als lectors (cf. Ac 17,32). Aquest tipus de corporalitat del resuscitat és un motiu absent en les aparicions de Jesús en els altres evangelis (el mostrar les mans i el costat en l'Evangeli de Joan, com veiem diumenge passat, té una altra finalitat). El gest de mostrar les mans i els peus és el signe de la identitat, en canvi el menjar de Jesús té el sentit de subratllar la seva condició de resuscitat amb un cos humà.

El segon motiu de la narració és el fet que tot el que ha passat, per més escandalós que sigui, ja estava previst en les escriptures. Aquí hi ha dues implicacions. D'u-

na banda, el designi de Déu: el projecte de Déu per a la salvació de la humanitat era ja en l'Antic Testament: «Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant per tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les escriptures que es refereixen a ell». Però, d'una altra banda, l'Antic Testament ja parla de Jesús en la mesura que predià allò que només en Jesús esdevindrà realitat. És el moll de l'ós de l'esquema de la història de la salvació que presideix l'obra de Lluc. L'escena es clou amb el reconeixement del resuscitat al partir el pa. Com és ben sabut, *partir el pa* és l'eucaristia (cf. Ac 2,46), el memorial de la presència de Jesús.

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest dissabte dia 3, a les 16.30 h. Celebra l'Eucaristia al Monestir de Sant Domènec, a Sant Cugat del Vallès, i procedeix a la sepultura de les restes de la serventa de Déu sor Maria Lourdes Sala Bigas, monja dominica.

Aquest diumenge dia 4, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola en la festa patronal (El Roser de Maig).

A les 17 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Francesc de Sabadell i ordena de prevere fra Carles Fuentes, OFM.

Dilluns dia 5, a les 11 h. Presideix la reunió de preveres de l'Arxiprestat Sabadell Centre i Sud.

Dimarts dia 6, a les 17.30 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a alumnes del col·legi El Pinar de Valldoreix.

Dimarts dia 7 i dimecres dia 8. Participa en la reunió dels bisbes de la Conferència Episcopal Tarracense al Santuari de Loreto (Tarragona).

Divendres dia 9, a les 11 h. Presideix l'acte marià de l'escola Mare de Déu de la Salut al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, per a celebrar la festa patronal de l'escola.

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la Universitat Internacional de Catalunya (Sant Cugat del Vallès).

Dissabte dia 10, a les 18 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de Santa Maria de Rubí amb motiu de la Visita Pastoral.

Diumenge dia 11, a les 12.30 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de Sant Pere de Rubí amb motiu de la Visita Pastoral.

A les 20 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral i administra el sagrament de la Confirmació a joves de la parròquia del Sant Esperit i d'altres parròquies i institucions.

▶ NOTÍCIES

Recés de Quaresma. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí el recés de Quaresma per a preveres i diaques, predicat enguany per Mons. Jaume Trassera, bisbe emèrit de Solsona que, seguint el papa Francesc, exposà les actituds que es demanen per

a ser evangelitzadors. Es varen fer dues sessions: el dilluns dia 31 de març a la Casa de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui, per al clergat del Vallès Oriental; i el dilluns dia 7 d'abril, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès per als preveres i diaques de Collserola i del Vallès Occidental.

IX Romiatge de malalts al Santuari de la Mare de Déu de la Salut. El dissabte 12 d'abril va tenir lloc el IX Romiatge de malalts de la diòcesi de Terrassa, al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell, patrona del nostre bisbat. Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar va presidir la celebració de l'Eucaristia, concelebrada per Mn. Manuel Fuentesmilla, rector del Santuari, i altres preveres. Van assistir-hi més de 200 persones entre malalts, acompanyants i voluntaris. La missa va concloure amb l'adoració al Santíssim i la Benedicció dels malalts. Aquests van entrar en processó al Santuari per a venerar la

imatge de la Mare de Déu. La jornada va continuar amb el dinar, una cantada d'havaneres i el cant de «l'hora dels adéus».

▶ EN LA PAU DE CRIST

P. Pere Puig Miroso, monjo de Montserrat. El Diumenge de Rams, dia 13 d'abril, morí al Monestir de Montserrat el P. Pere Puig Miroso, als 96 anys d'edat, 73 de professió monàstica i 68 de sacerdot. El P. Pere Puig, terrassenc, era germà del beat P. Jaume Puig Miroso, dels Fills de la Sagrada Família, màrtir, beatificat el passat 13 d'octubre a Tarragona. Era el monjo més gran del Monestir. Les seves exèquies, presidides pel P. Abat, es van celebrar el dimarts dia 15 d'abril.

▶ AGENDA

Aplec de la Salut. Els propers diumenge i dilluns (dies 11 i 12 de maig) la ciutat de Sabadell celebra l'Aplec de la Mare de Déu de la Salut en honor de la seva patrona. El dilluns dia 12, a les 11.30 h: Missa solemne, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà.

Paella ecumènica. Dissabte dia 10, d'11 a 16 h. Reflexió i elaboració d'un manifest sobre la realitat social actual. Lloc: Parròquia de la Sagrada Família (c/ Faraday 110, Terrassa).

Concert i missa en provençal. Diumenge, 11 de maig, a les 10 el matí: Concert amb peces de Frederic Mistral (1830-1914) i la Cançó Provençal. A càrrec de Mireia Latorre, soprano, i Peter Krivda, viola de gamba. A continuació, Missa celebrada, cantada i predicada en occità. Celebrant: Mn. Jòrdi Passerat. Lloc: parròquia de Santa Coloma de Marata (Les Franqueses).

Conferència. «La Passió segons l'evangelista Lluc, interioritzada», a càrrec de Mn. Josep Escòs, rector de la parròquia de Santa Maria de Navarcles i membre de l'Associació Bíblica de Catalunya. Lloc: Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós (l'Ametlla del Vallès). Diumenge dia 11 de maig a les 17.30 h.

Escola de pregària. Dirigida pel P. Joaquim Petit L.C. Els dimarts 6, 13 i 20 de maig, a les 19 h: Conferència i seguidament celebració de l'Eucaristia. Lloc: Centre dels Grups d'Oració i Amistat (c/ Gran de Gràcia 237, pral. 2a, Barcelona).

REMAD MAR ADENTRO

Con Cristo, en el camino de Emaús

En el magisterio del papa Francisco hay muchos puntos de interés, como podemos comprobar. Uno de ellos es la idea del camino. Recién elegido papa, en su primera homilía a los cardenales el 14 de marzo de 2013, como primer punto les habló del camino, «del caminar siempre en la presencia del Señor, a la luz del Señor, buscando vivir con aquel carácter irreprochable que Dios pedía a Abraham en su promesa».

El Evangelio de este tercer domingo de Pascua es muy sugerente en este sentido: nos narra el camino que hace Cristo resucitado, como viajero de incógnito, acompañando a dos de sus discípulos que se dirigían desanimados desde Jerusalén hasta su aldea de Emaús. Ciertamente, a todos nosotros, hoy, puede tentarnos también el desánimo. Nos esforzamos por purificar y renovar la Iglesia y por adaptar los métodos pastorales a las nuevas necesidades de los hombres y mujeres de hoy. Pero a veces los resultados son escasos. Y ocurre que nos vemos reflejados en estas palabras que expresan el desaliento de los dos caminantes hacia Emaús: «Nosotros esperábamos que Él fuera el futuro liberador de Israel.»

Sólo Cristo nos puede dar la moral y el ánimo necesarios para seguir adelante. El papa Francisco nos dice a menudo que sólo una fe que se exprese desde el corazón —como centro y núcleo de toda la persona— es capaz de devolvernos la voluntad de seguir caminando en la presencia del Señor, cada uno desde el cumplimiento de las obligaciones propias de su vocación y su estado.

Nuestra oración ha de ser siempre, en este sentido, la que pide a Cristo que no nos deje solos: «Quédate con nosotros porque atardece y el día va de caída». Con Cristo cerca, si lo sabemos reconocer y entrar en comunión con Él, especialmente en su Palabra y en la Eucaristía, sin duda participaremos de aquella sensación de los dos discípulos: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?»

En este primer domingo de mayo, deseo invitaros también a vivir en este mes una renovada devoción y plegaria a María, la Madre de Jesús. Ella es modelo y guía para vivir el compromiso a lo largo del camino de nuestra vida, ya sea en los pequeños detalles del día a día, ya sea en las grandes ocasiones que se nos puedan presentar. Ella también tuvo

que recorrer su camino de fe, que no estuvo exento de dificultades. Desde el momento de la anunciación vivirá una absoluta desinstalación, un éxodo, un ponerse en camino, con una confianza absoluta en Dios, porque ella ha creído que para Dios, ciertamente, no hay nada imposible. De ahí la felicitación que recibe de su prima Isabel: «¡Feliz tú, que has creído!» (Lc 1,45).

En el acontecimiento de la encarnación María responde al ángel aceptando el plan de Dios y dando su consentimiento humilde y generoso. En su respuesta no hay otra seguridad que su confianza en la Palabra de Dios. Responde con una fe absoluta en este momento único e irrepetible de la historia de la humanidad. Y en este momento inicia un camino de fe y de unión con su Hijo que mantendrá hasta el final.

Ella es el icono de la Iglesia, y es la reina de los confesores; es decir, de aquellos que profesan la fe, en medio de las tribulaciones de este mundo y los consuelos de Dios. Que Ella nos acompañe en nuestro caminar cristiano de hoy.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa